

ПРУДИУС Світлана

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Богач Ю. А.)

СУТЬ ТА НЕОБХІДНІСТЬ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ З ОБМЕЖЕНИМ РЕЖИМОМ ВИКОРИСТАННЯ

Відповідно до статті 1 Закон України «Про охорону земель» від 19 червня 2003 року № 962-IV, земельні ресурси це – сукупний природний ресурс поверхні суші як просторового базису розселення і господарської діяльності, основний засіб виробництва в сільському та лісовому господарстві.

Із землею як природним об'єктом органічно пов'язані й інші компоненти навколишнього природного середовища – надра, води, ліси, тваринний і рослинний світ, немислимі поза землею і без землі. Усе це свідчить про виняткову важливість землі як особливого екологічного об'єкта, відносини з приводу використання якого мають потребу в особливому правовому регулюванні та управлінні.

В економічній енциклопедії «землекористування» розуміється як система господарського та іншого використання землі, що склалась в країні під дією об'єктивних чинників або запроваджена державою. Зокрема під метою вбачається отримання найвищої користі, найвищого ефекту від землі за дотримання вимог її збереження й поліпшення.

У системі екологізації землекористування важливе місце належить оптимізації використання і ступеня безпеки навколишнього середовища, дефіцит якої нині особливо відчутний. Тому стратегічною метою для раціонального використання та ефективного управління землями з обмеженим режимом використання є створення, першочергово, високоефективної територіальної збалансованої системи землекористування, а також високоякісного середовища життєдіяльності населення. В сучасних реаліях забезпечення сталого розвитку міста в нових соціально-економічних умовах зумовлює здійснення низки комплексних організаційних, правових, містобудівних, земельноохоронних заходів.

Одним із стратегічних напрямів поліпшення використання і охорони земель є оптимізація територіального розвитку міста. Вона полягає в удосконаленні структури категорій земель і земельних угідь з метою підвищення ефективності та інтенсивності землекористування, поліпшення їх інвестиційної привабливості, збільшення дохідності, забезпечення стійкості екосистем міста.

Найважливішими завданнями щодо оптимізації використання земель є удосконалення організації забудови міста (розвиток приміської забудови, ущільнення, послідовна регенерація, реконструкція з урахуванням перспективних потреб і сучасних вимог; розширення підземного простору) та упорядкування території під забудовою, в тому числі комплексний розвиток території під житловою забудовою; дотримання екологічних вимог охорони земель при землеустрої територій.

Реалізація основних напрямів територіального розвитку потребує розробки нормативно-правової бази містобудівної діяльності, яка забезпечить взаємопов'язаний розвиток міста Тернополя в межах адміністративного-територіального утворення, перехід до принципів і методів управління містобудівною діяльністю, що враховують особливості обласного центру, а також особливості життєдіяльності міста в умовах ринкової економіки.

Удосконалення і розвиток управління земельними відносинами вимагає створення ефективної системи планування щодо використання міських земель, просторового розвитку, забезпечення умов вільного ринкового обігу землі, гарантування права власності й права користування земельними ділянками, організації використання земель на платній основі, забезпечення їх охорони та постійного екологічного оздоровлення в інтересах територіальної громади Тернополя.

Одним із пріоритетів у здійсненні земельної політики у місті, на найближчий час, повинна стати розробка необхідної містобудівної та землепорядної документації, удосконалення системи ведення земельно-кадастрової інформації, проведення топографо-геодезичних робіт, оцінка земель, розробка проектів організації земель природно-заповідного фонду, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення, планів земельно-господарського устрою й документації на

прибудинкові території; встановлення меж охоронних і захисних зон тощо.

Отже, завдання суб'єктів управління земельними ресурсами полягає в тому, щоб повніше розкрити потенційні можливості земель з обмеженим режимом їх використання, визначити господарські пріоритети концепцій і економічних моделей сталого землекористування.

ВОЛОШИН Вячеслав

слухач магістратури за спеціальністю

«Адміністративний менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Лаврів Л.А.)

АДАПТАЦІЯ СИСТЕМИ ПЛАНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ДО ЗМІН ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Сполучною ланкою між бажаними успіхами і реальною дійсністю організації є система планування. Система планування організації охоплює всі напрями її господарської діяльності на різні проміжки часу, де взаємоузгоджуються між собою та перебувають у тісному взаємозв'язку усі види цілей та планів організації, зокрема: перспективні і поточні, стратегічні, тактичні і оперативні тощо. У процесі формування системи планування на підприємстві слід виходити з того, що завдання планування полягає, насамперед, у підвищенні ефективності діяльності завдяки цілеорієнтації та координації всіх управлінських процесів, виявленню і попередженню ризиків, забезпеченню гнучкості й адаптованості в умовах змін. У цьому контексті для підприємства набуває гострої актуальності питання адаптації системи планування до динамічних змін середовища.

Адаптація системи планування діяльності організації до динамічного середовища – це безперервний процес, який ґрунтується на перманентному аналізі середовища діяльності організації, оцінюванні результатів діяльності та перегляді стратегій і уточненні планів.

Адаптація планів може розглядатись як один із елементів імплементації стратегічного підходу в управління діяльністю